

61. LUFTMADRASSER

vi skulle spille i en jazzklub Forkvindens far havde en forkrøblet højrehånd, som vi alle trykkede hjerteligt. Vi skulle overnatte i et telt på deres græsplæne, og havde selv soveposer med. Da vi havde spillet og kom tilbage og skulle sove, skulle vi først til at puste luftmadrasser op. Lettere lakket til alle sammen foregik det i en løftet stemning, og vi lå på knæ og blæste alle fem i hver vores madras. En sagde, at det ville have været hurtigere, såfremt vi kunne have benyttet den anden ende som indsugning. Da vi havde grinet af var luften gået ud af alle madrasserne igen. Så kom vi til at snakke om faderens hånd, og blev enige om, at han nok var fysiklærer, og havde været uheldig i en undervisningstime. Pludselig hørte vi forkvinden udenfor teltet. Hun hviskede til os om at være stille, da vi lå lige under hendes forældres åbne soveværelsevindue. Vi var på det tidspunkt lige blevet færdige med at blæse madrasserne op igen, men hendes formaning fik os til at tage vores sidste kræfter, så madrasserne kort efter var flade igen. Næste morgen fik vi morgenmad, og hendes far, som selvfølgelig havde hørt alting, morede sig lydløst, men særdeles synligt. Forkvinden og hendes mor viste ingen tegn på morskab.

62. RADIOOPTAGELSE.

Vi var tilsagt til en radiooptagelse i Danmarks Radios studier, som dengang havde til huse på Aarhus Teater, hvor der nu er cafe igen. Vi skulle møde klokken det og det, og aftalte med min Mor og vores underbo at vi lige kunne øve i en times tid, før vi skulle i studiet. Vi slæbte alt grejet op på fjerde sal og fik os stillet op i mit værelse. Vi kom ned i studiet, og så, at et andet orkester var i færd med at drive lydteknikerne og hinanden til vanvid. Jeg forlangte, at vi kom til som aftalt, ellers måtte vi gå igen, da vi havde andet at lave senere. Lederen af det andet orkester blev sur og teknikerne bad om en pause. Jeg sagde til dem, at de skulle blive, for vi ville hurtigt være færdige med den smule. De så fortvivlede på mig, men de blev og gjorde klar til at optage os. Vi spillede første nummer, og en af teknikerne var på vej ind til os, for at høre om vi var tilfredse. Han nåede ikke at få åbnet døren, fordi jeg vinkede ham tilbage, og sagde klar til næste nummer. Det gentog sig alle de fire fem numre vi lavede på cirka 20 minutter, og da de til sidst kom ind og spurgte, om vi ikke ville høre, hvad vi havde lavet, svarede jeg, at det havde vi allerede hørt. Alle var noget paffe, men også meget lettede. Vi gik og lod dem knokle videre.

63. DØVSTUM.

Det er alle spillesteders mareridt, at have problemer med de omkringboende, der i nattetimerne ikke kan få ro for musikken. Det har medført utallige politianmeldelser og klager, og har ført til, at mange spillesteder har måttet ophøre med levende musik. Engang var det lykkedes indehaveren af et spillested at finde et andet lejemål til en særlig kværvulantisk lejer, der i årevis havde boet lige ovenpå musikscenen. Da han skulle have en ny lejer ind, skrev han i annoncen;" Lejlighed til leje. Døvstumme vil blive foretrukket".

64. NAKKEHÅR

orkestrets leder var for langt det meste en såre gemytlig sjæl, der imidlertid også godt kunne skrue bissen på, når det var nødvendigt. En gang spillede vi til en fest. En kendt fulderik fra byens natteliv stillede sig hen lige foran ham og gav sig til at skråle med i vilden sky direkte ind i ansigtet på ham. Jeg kunne se hans nakke blive rødere og rødere, samt hans nakkehår næsten stå vinkelret ud. Pludselig rejste han sig op med sit instrument i den ene hånd. Han greb manden i brystet, løb nogle få skridt ud på gulvet, og smed manden fra sig. Han faldt om på ryggen og blev liggende et stykke tid. Han satte sig igen og spillede videre.

65. SPILOPMAGERGE.

En overgang havde vi i orkestret et par herligt størrelser. Engang var vi på vej sydpå i to biler. Jeg var den sammen med den ene og kørte foran, for han kendte vejen. Den anden bil

fulgte efter os. Vi kørte gennem Vejle, og pludselig tog fanden ved min chauffør. Han kørte bilen op i byens højtliggende villakvarter, og sikrede sig, at den anden fulgte efter. Derefter fortsatte han ind ad en sidevej, der endte i en meget skrumplet markvej. Vi skovlede af sted nogle hundrede meter og standsede så. Vi andre var begyndt at grine, da den anden skældende og smældende kom farende ud af sin bil og spurgte, hvad fanden meningen var. Da vi alle havde grinet af, kørte vi videre.

66. STÆRKE MUSIKERE.

En anden gang var de kommet med en lastbil og skulle have mit klaver med fra kælderen hvor jeg boede. Det er et par bomstærke herrer, og de afslog al medhjælp og fik godt nok med besvær bakset mit knokkeltunge opretstående klaver uden om en ældgammel halvtrappen kælde trappe og op på bilens lad. Selve aftenen forløb blandt andet således, at en pige brændte den ene af de to af, og hans humør var på kogepunktet. Man kunne ikke se, at den anden morede sig, men vi vidste det godt alligevel. Vi skulle hjem igen og klaveret blev hevet op på vognen, som var det en tændstikæske. Det kom ind af min kælder dør i et nu, og forcerede kælde trappen, som jeg måtte reparere bagefter. Den anden havde haft det hårdt, da han nær havde mistet sin bæreevne på grund af indestængt grin.

67. HEDEBØLGE

Vi spillede en rigtig varm sommeraften. Scenen var i flere trin over gulvet, og klaveret var placeret tæt under loftet, hvor der var drønhed. Jeg kunne skrue en pære løs, og sidde så mørkt, så jeg sad kun iklædt overalls og næsten bar overkrop. Vi spillede et langsomt nummer, og jeg var meget træt og sløv af den stærke hede oppe under loftet. I et øjeblik faldt jeg helt i søvn, og mine hænder klaskede planløst ned i klaveret. Jeg vågnede ved lyden, og så seks forbavsede ansigter vende sig imod mig.

68. SPILLEMÆND.

På en af Mekanisk Musik Museums ragtime koncerter (1974-1981), hvor jeg var inviteret til at medvirke, så jeg en dag en af mine tidligere sidemænd, en særdeles god bassist sammen med en ældre mand. Jeg kom i snak med dem fra scenen, og det viste sig at være hans far, en lokal kendt spillemand. De skulle samme aften spille til en fest i byen, og ville så lige hen og sige dav til mig. De havde to violinkasser med, og jeg fik dem hurtigt op på scenen. De hyggesnakkede på deres meget lune nordjyske medens de pakkede ud, og publikum morede sig rigtig godt. Den ene kasse viste sig at være tom. Violinen lå henne på deres hotel. I stedet akkompagnerede jeg dem med et par numre hver. Faderen spillede og sang gammel dansk folkløse, og sønnen spillede jazz. Deres optræden var et fint indslag, og de var begge rigtig gode musikere. Jeg kendte som sagt i forvejen sønnens basspil, men havde aldrig hørt ham spille violin før.

69. HAL SINGER.

Vi havde fået et job af en formidler, som sagde, at vi under jobbet skulle spille et sæt sammen en eller anden rock-tenorsaxofonist. Vi gik i gang, og tænkte ikke videre over, hvad der ventede os. Jeg fik at vide, at han var kommet, og gik ned for at hilse på ham. Straks da jeg så ham, vidste jeg, at vi var blevet taget ved næsen. Han så meget ked ud af det, og da jeg spurgte ham, fik jeg bekræftet, at han spillede moderne jazz, og hed Hal Singer. Vi startede med at sende blæserne og banjospilleren ned, og spille to numre med klaver, bas og trommer. Derefter kaldte han pænt og diskret resten af folkene op igen, og foreslog i hurtig rækkefølge nogle standardnumre, som vi så spillede sammen. Han var yderst samarbejdsvillig, og gjorde alt, for at redde situationen for os alle sammen. Jeg gav senere udtryk for vores utilfredshed overfor formidleren. Næste dag spillede jeg solo på en restaurant. Klaveret var anbragt udenfor, da Hal Singer kom jivende hen til mig og sad og hyggesnakkede lidt. Jeg beklagede, hvad der var sket dagen før, men han afværgede og var yderst flink. Han vidste alt om formidlere.

70. "CHAMPION" JACK DUPREZ.

Vi spillede en anden gang igen samme sted og kunne denne gang slappe mere af, fordi vi denne gang skulle spille med "Champion" Jack Duprez. Han dukkede op midt om sommeren, med en mindre brandert, sagde "Happy New Year" som han altid gjorde, og overtog scenen, spillede og sang et dejlig sæt alene, og kaldte derpå orkestret op på scenen. Efterhånden som vi kom op og indtog vores pladser, introducerede han os med gangsternavne som: " On trumpet! "machingun" Kelly!- on clarinet! "babyface" Nelson!-on piano! "professor" Al Capone!

71. NEW ORLEANS.

I kølvandet af Breda, hvor jeg havde snakket med musikere fra "De Jans Olympia Band" (Allan Jaffe & Milton Batiste) som også medvirker på festival-pladen, fik jeg en invitation til at medvirke på "New Orleans Jazz & Heritage Festival" i april 1977.

72. MUNICIPAL AUDITORIUM.

I april 1977 var Ulla og jeg i New Orleans og skulle en af dagene i Municipal Auditorium og høre en koncert med blandt andet Ella Fitzgerald. Publikumspladserne og trapperne i auditoriet er udført i beton med mindst 45 graders hældning. Det virkede uhyggeligt stejlt på os, og der var ikke rart at sidde. I en pause var jeg på vej tilbage til min plads med et papkrus læskedrik i hver hånd, da jeg kom til at støde min ene storetå ind i et betonstødtrin i trappen. Det gjorde meget ondt, men jeg tabte ikke krusene. Smerten holdt sig i flere dage, men det afholdt mig ikke fra at se alt det, jeg ønskede at se. Jeg nærmest slæbte foden efter mig kun med en strømpe på. Efterhånden som den blev smertefri viklede jeg den ind i plaster, for ikke at hænge i alle vegne. Den sad kun fast ved roden og strittede skråt op fra tåen. Da jeg kom hjem, fik jeg den fjernet.

73. FEMØ.

Jeg blev i 1977 engageret til at være den første, der skulle spille ved jazzfestival'en på Femø. Det skulle begynde kl. 2000, og da jeg troppede op ved scenen et kvarter før, var der ingen scenefolk, og ingen strøm på hverken lys eller forstærkeranlæg. Jeg ravede mig op på scenen og kl. 2000 gik jeg i gang med at spille på det opretstående. 20 minutter efter ankom de første scenefolk og begyndte at rigge til. Jeg så kun sure og stramme ansigter omkring mig. Jeg skulle spille til kl. 2030, men jeg blev ved, til det første orkester var stillet op og klar til at stemme. Da var kl. 2055, og de skulle have begyndt kl. 2030. Da der var gået en time eller så, var tidsplanen allerede langt bagud. Det var planlagt, at jeg skulle spille 2 gange 30 minutter i løbet af programmet, men for at genindvinde noget, foreslog jeg scenefolkene, at jeg i stedet for at vi holdt os til rækkefølgen, simpelthen trak de sidste 30 minutter ud af programmet, og i stedet hoppede op og udfyldte pausen mellem orkestrene. Derved indvandt vi en halv time, og det gjorde vi så. Det blev de nu ikke gladere af. Det er måske ikke særlig rart, at en inviteret musiker opfører sig, som jeg gjorde, og jeg er da heller aldrig blevet inviteret siden .

74. TYSK MANAGER.

Ved den lejlighed traf jeg Peter Uecker, som var på Femø med Old Merry Tale Jazz Band fra Hamburg. Elke Hendersen sang med dem. Det var noget helt andet med de tyskere. De var shinet op, som skulle de spille til en gala i Hamburg. De stak noget af fra teltfolket på Femø, men de så alligevel ud til at hygge sig. Jeg gik hen og begyndte at snakke til dem. De svarede mig knap, men henviste til Peter Uecker. Det var så lige lidt diciplin med mundkurv. Vi kom efterhånden i snak, og de viste sig selvfølgelig at være nogle rigtig flinke fyre alle sammen. Peter og jeg aftalte at mødes i Hamburg senere på året, og det kom der så et tiårigt samarbejde ud af, idet han indtil 1987 via sit FLOP MUSIC (det kaldte han det søreme)

lavede alle mine ture til Tyskland samt til slut producerede en solo LP for selskabet WAM i 1987. Han var en rigtig god fyr.

75. JUST ONE OF THOSE THINGS.

Jeg var engang på solojob på "Sophus Ferdinand" i Odense. I en pause dukkede en gammel musikerbekendt Hans Brincker op og vi kom i snak. Vi havde spillet sammen, da han læste i Aarhus. Han er et umådelig vidende menneske, både som læge, musiker og arrangør, og kan spille mange instrumenter. Første gang jeg besøgte ham på hans værelse, spillede han ganske fremragende guitar for mig. Han havde desuden selv bygget både guitaren og forstærkeren. Han var ikke så lidt af et multi-menneske. Jeg spurgte ham om han kunne skrive akkorderne til ovennævnte titel ned til mig, da det var et nummer, som jeg ikke selv kunne finde ud af. Han fik fat i et program og gav sig til at skrive på bagsiden, medens jeg snakkede med ham og pausemusikken drønedede i højtalerne. Jeg skulle overholde mine tider, fik standset pausemusikken, og gik op og spillede. Det lød lige så højt over husets anlæg, men det anfægtede ikke Brincker. Folk begyndte at danse rundt omkring ham, og nogen snakkede til ham. Han svarede venligt som altid, og skrev roligt færdigt. Så lagde han en velskrevet, let læselig bechifring op til mig, som jeg var meget meget længe om at få ind i hovedet. Men det var ikke bechifringens skyld.

76. BYDRENGEN OG HUNDEN.

En af mine gamle musikerammerater fra de helt unge år var bud hos en handlende og kørte varer ud på en rigtig gammel trehjuler. En dag skulle han ud med en del varer til en kunde, der boede i en dyr villa og havde en bidsk hund som var alle besøgendes og naboers skræk, da ejeren ikke gjorde ret meget for at holde den bundet. Fyren var ikke glad for at køre derhen, og han var indtil flere gange vendt om og havde haft varerne med hjem igen, inden han overhovedet kom i nærheden af huset. Han havde hørt om flere, der var blevet bidt af dyret. Han blev dog overtalt, da han fik at vide, at ejeren ikke ville være hjemme, og hunden på det bestemteste ville være låst forsvarligt inde. Han kom derud, tog cyklen med helt op til hoveddøren og vendte den med forhjulene mod vejen. Han nærmede sig fordøren med varerne, klar til at smide dem og stikke af. Han skulle bare stille dem foran døren og gå igen. Hunden viste sig lige indenfor glasdøren, knurrede og viste tænder. Fyren kikkede lidt på den, men tog så mod til sig og gik langsomt rundt om huset, der var forsynet med store vinduespartier hele vejen rundt pyntet med store blomsterarrangementer, vaser og andet dyrt ragelse. Hunden fulgte med ham hele vejen rundt om huset, og begyndte langsomt at hidse sig mere og mere op. Da fyren havde sikret sig, at alle vinduer var forsvarligt lukket, gik han til angreb på hunden, for hen til vinduet, skar ansigt og fægtede med arme og ben, men uden at sige en lyd, af hensyn til naboerne. Hunden blev fuldstændig vild og for hen imod ham og op i vinduet så planter og pletter væltede rundt og ned på gulvet. Da vinduet var ryddet gik fyren på samme måde fra vindue til vindue hele vejen rundt om huset. Så kørte han hjem. Han kom aldrig til at høre for det, men kom heller aldrig ud til den kunde mere.

77. PIANISTEN.

Engang var jeg til en byfest. Der var dejlig sol, og jeg skulle spille på byens torv ved politistationen. Der var så at sige ikke et øje, der overværede mine anstrengelser, og jeg regnede med, at folk var ved stranden. Men hen imod de sidste 10 minutter af min koncert, trak folk til og da jeg sluttede, var torvet pakket med mennesker, og min selvtillid var røget helt til tops. Applausen var ret pæn. Jeg forlod scenen, og tænkte, at det var da ærgerligt, at de ikke var kommet noget før, men lidt var da bedre end ingenting. Jeg havde ikke set programmet, og først da to kendte pop-kunstnere stod på scenen i deres kostumer og torvet kogte af bifald, forstod jeg. Jeg satte mig noget ærgerlig op ad en sol-opvarmet husmur i alles påsyn, og da jeg havde hørt på hendes pianists ret simple umba umba akkompagnement i nogle minutter, faldt jeg i søvn under det meste af hendes koncert.

Bagefter skulle jeg spille en time igen, og torvet tømtes for mennesker i løbet af to minutter. Jeg tænkte på, at tilbyde politiet at ansætte mig til at lave det grove arbejde ved at komme og spille, når de skulle rydde gader og pladser under generalstrejker og andre folkeopstande. Senere var jeg inviteret til sammenkomst hos ham, der havde hyret mig til jobbet. Han havde en ombygget landejendom med en stor græsplæne. Da jeg kom derud, var der ingen, og jeg slog mig ned på græsplænen udenfor. Noget senere hørte vi en bil, og lidt efter hørte jeg det dejligste klavermusik strømme ud fra huset. Den kendte jeg godt. Der blev kaldt på mig. Jeg gik ind og stillede mig ved klaveret. Det var popkunstnernes akkompagnatør, der lige syntes, at jeg trængte til en lille omgang. Han gennempryglede mig med en ordentlig gang meget elegant pianoteknik, og stoppede så. Jeg klappede pænt, og ingen af os snakkede noget om, at nu skulle jeg så spille lidt for ham, fordi det kunne da være noget så hyggeligt. Vi snakkede en bette fin snak sammen en stund, meget høfligt og meget afmålt, og så kunne jeg godt luske ud på min græsplæne igen.

78. FILMFESTIVAL.

Mit første job for min tyske manager var i Northeim, som man når efter 10 timer med tog. Jeg ankom sidst på eftermiddagen, blev hentet af arrangøren, som installerede mig på et hotel i byen. Jeg skulle først spille næste dags formiddag, og skulle have den mellemliggende tid til at gå. Alle rejsendes store problem. Jeg faldt i snak og druk på hotellet, havde en selvforskyldt rædselsfuld nat på badeværelset og stod op med den helt store hovedpine næste morgen. Arrangøren kunne ikke skaffe mig hverken læge eller smertestillende medicin, og virkede en anelse sur. Han viste mig ind i en biograf, hvor jeg skulle spille. Jeg vidste, at det var en filmfestival, men kendte ingen detaljer på forhånd. Det viste sig, at jeg uden videre varsel skulle akkompagnere en moderne stumfilm, som jeg intet kendte til. Jeg var nødt til at se op på skærmen, og spille noget passende, og den stærkt flimrende sort hvide skærm skar mig i øjnene, og fik hovedet til at gøre endnu mere ondt. Det varede 90 minutter. Så fik jeg mine penge. Arrangøren sagde, at man bestemt ikke kunne mærke på mit spil, at jeg var syg, så det var da altid noget. Jeg blev kørt til toget og havde så ti timers rædselsfuld togrejse hjem.

79. HALT! SPIEL!

Danmark og Nordtyskland var engang lukket af sne, og det betød, som alle ved, at i Danmark blev udkørsel frarådet, og i Tyskland forbudt. Der var meget usikker togdrift i de dage, så jeg startede med det tidligste tog kl. godt 5, for nu at give det en chance. Jeg ringede ind imellem fra forskellige stationer, hvor jeg var nødt til at vente, og aflagde rapport til min tyske manager, som først ikke troede, at jeg overhovedet havde forladt Aarhus. Han gav beskeden videre til arrangøren sidst på eftermiddagen. Denne troede til gengæld ikke på manageren, og gav ham det glatte lag. Med det første tog, der blev gravet igennem til Tyskland, og med diverse forsinkelser og tog skift seks gange, nåede jeg byen og kunne begynde at spille med kun et kvarters forsinkelse. Arrangøren vendte helt om, da han så mig, og forstod, at jeg rent faktisk havde gjort, hvad jeg kunne, for at få mig knoklet igennem, og det blev en ganske god aften. Han havde inviteret seks tyske New Orleans orkestre og mig til at spille til karneval i sit ret store spillested med masser af plads og en hel del aktiviteter i de forskellige lokaler. Orkestrene var stillet op side om side, og arrangøren havde ansat en lokal musiker til at koordinere musikken. Der skulle være en præsentation af al musikken, som skulle forløbe således, at det første orkester skulle spille i 3 minutter. Derefter skulle jeg spille i et minut, så det næste orkester i 3 minutter, så mig igen osv. Det startede helt pænt, men sådan et band er jo ikke sådan at standse, når først tonerne klinger, og når man lige skal have en solo mere, og når det i det hele taget er så som så med at huske tid, sted og afvikling af aftaler, når først musikken spiller. Så pludselig blev det arrangøren for meget. Han eksploderede og fyrede i fuld offentlighed sin koordinator, som for øvrigt senere viste sig at være sådan en rar fyr og en rigtig god musiker, der bare ikke forstod sig så meget på militær eksercits. Så gik arrangøren målbevidst hen til det

spillende orkester og brølede: HALT!!! De stoppede omgående og gloede forbløffet på ham. Han vendte sig mod mig og brølede: SPIEL !!! -og jeg spillede i et minut, indtil han igen brølede: HALT!!! - Jeg var forberedt, og stoppede omgående. Arrangøren var marcheret hen til det næste orkester og kommanderede: SPIEL!!! - og de spillede i nøjagtig 3 minutter. Der bredte sig en vis både synlig og hørlig undren blandt publikum, som mange steder sad og rystede på hovedet, men arrangøren var fuldstændig ligeglad. Koordinatoren var ret rystet, men jeg morede mig ret meget over det. Da jeg berettede det for min manager, skrev han tilbage, at det ikke undrede ham, for arrangøren havde i mange år i musikkredse været anset for at være "out to lunch".

80. SUPPEN ER KLAR.

En aften vi spillede kom en stamgæst pludselig op på scenen med et glas vin i hånden. Han var såmænd egentlig en sød og rar fyr, der for det meste bare dinglede rundt i en evig brandert, og lavede en masse fis til alles morskab. Da han viste sig mellem to numre, og begyndte at sige noget i mikrofonen, blev jeg stiktosset, for han rev mikrofonen fra ham, slog hans glas ud den anden hånd, og rev ham tilslut ned fra scenen og fortalte ham, at han skulle ikke prøve at komme herop igen. De andre kom lidt efter hen til mig og fortalte, at kokken havde bedt ham gå op og sige i mikrofonen, at suppen var klar!